

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Grădiniței 1, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com
Preot Pavel Postolachi ☎ 0745 644 256
Preot Marius Tabarcea ☎ 0745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiți.” (Romani 12, 12)

Anul II • Nr. 3 (51) • 16 ianuarie 2022

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să fim recunoscători pentru binefacerile primite

Sfântul Ioan Gură de Aur

„Nimic altceva nu cere de la om Dumnezeu universului, după nenumăratele și nespusele Lui binefaceri, decât sufletul recunoscător, care să știe să-l mulțumească pentru binefacerile primite.”

De ce suferă oamenii?

Pr. Florin Georgescu,
Preot de caritate la Spitalul Sfântul Spiridon Iași

Suferința nu-și poate avea izvorul, sub nicio formă, în Dumnezeu. A afirma că Dumnezeu este autorul suferinței este erezie. Acest lucru a fost susținut de platonism, maniheism, neoplatonism, origenism sau pelagianism. Învățătura ortodoxă ne spune că El este bun și iubitor, în cel mai înalt mod în care acest lucru poate fi exprimat.

Deși suferința este o realitate, omul fiind o întruchipare a suferinței, orice cugetare filosofică și orice religie, este obligată să recunoască suferința și să găsească o soluție. Din punctul de vedere al Părinților spiritualității ortodoxe, necazurile și suferințele sunt considerate ca medicamente în folosul vieții spirituale. Atitudinea corectă în fața acestora este răbdarea și în niciun caz revolta. Suferința devine tratament pentru lume, și doctorul este Dumnezeu, „căci așa cum suportăm și acceptăm doctorii amare care ne sunt de folos trupului, și uneori cu cât medicamentele sunt mai fără gust, insipide sau amare iar intervențiile chirurgicale mai dureroase și mai chinuitoare, cu atât credem că efectul lor este mai puternic și vindecarea mai rapidă”.

Sfântul Maxim Mărturisitorul, susține

că autorul durerii, al suferinței, nu este Dumnezeu, ci omul. Dumnezeu nu a creat nici durerea, așa cum o cunoaștem noi astăzi. Pentru a se bucura în taină de El, a creat o anumită „capacitate de plăcere”, ca o dorință naturală. Căderea protopărinților este cea care a adus, prin păcat, plăcerea și durerea. Voința coruptă de păcat duce la plăcere, iar destrămarea firii aduce osânda. Prin durere, omul primește nimicirea trupului, iar prin plăcere, intervine moartea sufletească.

Sfinții Părinți Teofil de Antiohia și Ioan Gură de Aur susțin că păcatul este nescultare, Sfântul Ioan Damaschin, îl consideră ca „îndepărtarea voluntară de la ceea ce este potrivit cu natura la ce este împotriva naturii”; Sfântul Vasile cel Mare vede păcatul ca pe o „separare de Dumnezeu” și adăugă că se nimicește bunătatea lui Dumnezeu. Dacă am susține că El este autorul relelor noastre, această afirmație în viziunea Sfântului Părinte constituie o blasfemie. Fericitul

Augustin spune că „păcatul este o faptă, o vorbă sau o dorință contrară legii veșnice”. Cel ce a creat toate, nu poate fi autorul suferinței. Dumnezeu a creat Raiul, pentru ca omul să se desfete, Împărăția Lui fiind un loc al fericirii. Dacă ea nu exista în Rai, deoarece este rea, spun Sfinții Părinți răsăriteni, nu avea cum să fie creată dintru început. Apariția răului a fost posibilă prin căderea îngerilor din ceata lui Lucifer, aceștia fiind în comuniune cu Dumnezeu, la început. Prin propria lor voință, din păcatul mândriei, sunt izgoniți de Dumnezeu. Însuși Mântuitorul Hristos amintește acest moment „... am văzut pe Satana ca un fulger căzând din cer” (Luca 10, 19). Prin ei, răul ia naștere în lume.

Corect ar fi să spunem că suferința este lipsa lui Dumnezeu, revoltele, ura, dezbinarea nu pot fi decât consecințe ale depărtării de Dumnezeu. Apropierea în comuniune și prin Biserică aduce pace în lume îndepărtând răutatea și aducând bucuria duhovnicească.

Cea care călăuzește darurile spre om este inima ce se mișcă spre mulțumire neîncetată.

SF. ISAAC SIRUL

Cuvânt de folos

Părintele Teofil Părăian: Despre rugăciune (II)

Rugăciunea e răscolitoare și de bune și de rele

Rine nu are inima curată acela proiectează din necurăția lui asupra Mântuitorului nostru Iisus Hristos propriile sale necurății. Mărturisesc mulți dintre credincioșii noștri că la rugăciunile pe care le fac au imagini necuviincioase, și că în rugăciunile pe care le fac nu se întâlnesc cu Domnul Hristos, ci se întâlnesc cu propriile lor necurății. De ce se întâmplă așa ceva? Pentru că rugăciunea este oglinda sufletului, rugăciunea este măsura la care se găsește sufletul.

Rugăciunea înainte de a ne face să ne întâlnim cu Dumnezeu, înainte de a ne aduce conștiința legăturii cu Dumnezeu, ne aduce întâlnirea cu noi înșine, ne descoperă pe noi înșine nouă înșine. Și cum ne descoperă? Răscolește adâncurile sufletului nostru.

Poate știți că părinții cei duhovnicești spun că „rugăciunea este oglinda sufletului”. Ce înseamnă asta? Că în cadrul rugăciunii și în acțiunea de a ne ruga ne cunoaștem măsura la care suntem. Și să știți că măsurile mele au fost scăzute tare. M-am întâlnit cu furtuni de gând. Și zicând eu „Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul” am simțit niște răscoliri de gând. Mă gândeam că toată lumea le are, dar nu le spune. Nu m-am consultat cu nimenea, că nici nu știam că trebuie, nici nu știam să mă consult, au mers așa lucrurile de la sine. Și a fost bine că n-am pus niciodată răscolirile de gând în legătură cu rugăciunea, că poate așa fi renun-

țat la rugăciune. N-am renunțat, și a fost bine că n-am renunțat.

Asta a fost, să zicem, cunoașterea de sine prin rugăciune. Mi-am dat seama de înclinările negative, mi-am dat seama de agoniseliile negative, pentru că, să știți, că la încălcătura negativă cu care venim în lumea această se adaugă și negativele pe care le acumulăm, în sensul că băgăm în noi fel de fel de impresii, fel de fel de informații, fel de fel de lucruri cu care nu ne putem prezenta oriunde și ori-când, și aceasta și întâmplător și de multe ori și voit. De exemplu cineva care citește un roman excitant, își bagă el în suflet negative, niște lucruri care după aceea îl urmăresc. Sfântul Ioan Scărarul spune că rugăciunea poate fi întinată sau spurcată, poate fi furată, poate fi pierdută și poate fi curată. La rugăciune curată ajung cei care au rezolvat în ei întinăriunile. Dar Sfântul Ioan Scărarul nu spune că dacă ai rugăciune spurcată să nu te mai rogi, ci prin rugăciune progresezi în rugăciune. Nu trebuie să te sperii niciodată de ce-ți vine în minte, nici din cele ce le-ai văzut, nici din cele ce le-ai adus din străfunduri de existență, important este să vrei să nu lași. Și atunci, pentru că noi nu suntem capabili prin noi înșine să ne facem rânduiala, cerem ajutorul lui Dumnezeu. Mântuirea, am zis, vine prin Mântuitorul. Și cerem ajutorul Mântuitorului: „Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”.

Se spune despre Sfânta Maria Egipteanca că 17 ani a trăit în desfrânare și că tot 17 ani i-au trebuit să se-și facă rânduiala în minte. Deci lucrurile trebuie

luate în serios.

Acuma să știți că nu sunt un rugător din acela care e copleșit de rugăciune în așa fel încât să-mi vină numai gânduri extraordinare în rugăciune; îmi mai vin și gânduri obișnuite. Dar nu-mi pare rău niciodată, dacă îmi vine în gând un binefăcător îl pun înaintea lui Dumnezeu în atmosfera de rugăciune și zic: Doamne, ajută-l pe cutare, că uite m-a ajutat și el pe mine, sau îmi vine în minte o poezie frumoasă, o spun și când mă rog, și zic: Așa-i Doamne că-i fain! Asta înseamnă îmbunătățire de viață, să ajungi la niște gânduri care să le poți prezenta și să le poți învălui în rugăciune.

Cum ești, așa ți-e rugăciunea, cum te porți, așa te rogi. Nu te rogi, scazi în rugăciune, te rogi, înaintezi în rugăciune. Chiar există un îndemn: „Roagă-te cum poți, că să ajungi să te rogi cum trebuie!”.

Un cuvânt vrednic de a fi reținut și urmat este acela că: „Rugându-te, înveți să te rogi”. Numai rugându-te mereu poți înainta în rugăciune. Cine renunță la rugăciune, renunță la progresul în ea.

(Va urma)

Din pericopa evanghelică de astăzi putem extrage patru mari învățăminte, patru idei asupra cărora fiecare este dator să mediteze.

Mai întâi, aflăm despre datoria de a fi recunoscători față de Dumnezeu. Suntem datori să dăm slavă lui Dumnezeu pentru toate binefacerile pe care le-a trimis asupra noastră. Aceasta ne determină să ne întrebăm dacă rugăciunea de mulțumire ocupă locul pe care îl merită în cadrul programului propriu de rugăciune. Așadar, mai știm noi oare să mulțumim?

Apoi, Evanghelia de astăzi ne atrage atenția asupra contrastului dintre lipsa de recunoștință a celor nouă leproși evrei, din neamul ales, și gratitudinea sinceră exprimată explicit de samarinean, de cel „străin de neam”. Așadar,

Duminica a 29-a după Rusalii

Înaltpreasfințitul Ioachim: Ce învățăm din Evanghelia de astăzi?

Înaltpreasfințitul Ioachim, Arhiepiscop al Romanului și Bacăului

oare, oamenii care nu au credința dreaptă nu sunt uneori mai plăcuți Domnului decât noi înșine, pentru că inima lor știe să aprecieze mai bine darurile divine?

Și, nu în ultimul rând, trebuie să meditam la relația dintre credință și vindecare, pe care o subliniază Hristos, spunându-i samarineanului recunoscător, care s-a întors să îi mulțumească: „Scoală-te și du-te; credința ta te-a mân-

tuit.” (Luca 17, 19). Avem noi o credință atât de puternică încât să ne vindece?

Și, în final, identificăm agonia celui bolnav sau care se află în păcat. Suntem noi atât de curați, fără nici un fel de boală, fără păcate, încât să nu ne asemănăm acelor care pe care ni-i pune în față pericopa evanghelică a zilei? Dacă nu, să ne smerim și să spunem și noi împreună cu aceștia: „Iisuse, Învățătorule, fie-Ți milă de noi!” (Luca 17, 13).